

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

מסורת הש"ס

משאי אפסר. דאי לא איבראי חוה לא מי שיש לו שני זכרים נקבות הרבה בט ואסור לשאר כל אדם לעשות כן: **היום** וקדשתם היום ומחר והוא אמר היו נכו יו זמן. אימתי ידבר עמי שאפרוש לו אחד קודם: **אלהינו.** לנשים: **אשר.** לשון ישר: **עד שבתא.** במס' שבת בפרק ר"ע (דף 10.) גמרינן לה דעבוד פרישה בארבע שבתא ופירשו תמישי ושני שלמים ובשבתא שריא שכינה והוא שלישי לימים השלמים ויום ראשון לא חשיב שלא היה לילו עמו: **אם קין אה הבל.** תמין בריין לו [הב] לומר נקבות היו עמה: **כי שני** **אחר** **ההם** **הבל** **אלמא** **תשלומין** **בעי**

היה נקבה אחרייתי אבל הכא
לם: מדעפיה. משום שכינה
יום אחד. הקב"ה אמר לו
ש לשלש ימים: ולא קבע

משאי אפשר ובית הלל נמי לילפו ממשא
אמרי לך משה מדעתיה הוא דעבד דתניא
שלשה דברים עשה משה מדעתו והסכימה⁶
דעתו לדעת המקום פירש מן האשה ושיבד
הלוחות והוסיף יום אחד פירש מן האשה
מאי דרש אמר ומה ישראל שלא דברה
ממהם שכינה אלא לפי שעה וקבע להם זמן
אמרה תורה: אל תגשו אל אשה אני שמויחד
לדבור בכל שעה ושעה ולא קבע לי זמן על
אחת כמה וכמה והסכימה דעתו לדעת
המקום שנאמר² לך אמור להם שובו לכם
לאהליכם ואתה פה עמוד עמדי שיבד את
הלוחות מאי דרש אמר ומה פסח שהוא
אחד משש מאות ושלש עשרה מצות אמרה
תורה³ כל בן נכר לא יאכל בו התורה כולה
וישראל מומרים על אחת כמה וכמה
והסכימה דעתו לדעת המקום דכתיב: אשר
שברת ואמר ריש לקיש אמר ליה הקב"ה
למשה⁴ יישר כחך ששברת הוסיף יום אחד
מדעתו מאי דרש דכתיב⁵ וקדשתם היום
ומחר היום כמחר מזה מחר לילו עמו אף
היום לילו עמו ולילה דהאידינא נפק ליה ש"מ
תרי יומי לבר מהאידינא והסכימה דעתו
לדעת המקום דלא שריא שכינה עד שבתא
תניא⁶ רבי נתן אומר ב"ש אומרים שני זכרים
ושתי נקבות ובה"א זכר ונקבה א"ר הונא
מ"ט דרבי נתן אליבא דב"ש דכתיב⁷ ותוסף
ללדת את אחיו את הבל הבל ואחותו⁸ קין
ואחותו וכתיב⁹ כי שת לי אלהים זרע אחד
תחת הבל כי הרגו קין ורבנן אודויי הוא דקא
מודית תניא אידך¹⁰ ר' נתן אומר ב"ש אומרים
זכר ונקבה ובה"א או זכר או נקבה אמר רבא
מ"ט דר' נתן אליבא דב"ה¹¹ ש"נא¹² לא תהו
בראה לשבת יצרה והא עבד לה שבת
איתמר¹³ היו לו בנים בחיותו עובד כוכבים

ונתגיר ר' יוחנן אמר קיים פריה ורביה ורביה "גר שנתגיר כקטן שנוג' בחיותו עובד כוכבים ונתגיר ליה ראשונים אנו וריוש' להושי'

שגולד דמי וצירכא דאי אשמ
משום דמעיקרא דמי בני פריה
יניחו אימא מודי ליה לריש לקי
בהחיא אימא מודה ליה לר' יו
שלח בראדך בלאדן בן בלאדן
להו חיים נתגייירו לית להו חיי
דכתיב ¹⁰ 'שבו לכם פה עם
חמשה עשר בנים ועשרים עב
ה"נ שאני התם דיחסינהו בשמ
אימא יחסינהו בדוכתא אחרי
המלך אסא אל בן הדד בן טב
איתמר היו לו בנים ומתו רב
לא קיים רב הונא אמר קיים
בא עד שיכלו כל נשמות שב
יוחנן אמר לא קיים פריה ו

מכיון לטובה (מנחות צט:). אשר. אשר
גוד שחוצץ בין שכינה למלאכים ושם ר'
(ע"ה ז). או: חדר כי גוף שם מקום המ'
לנצח אקצוף וגו' ונשמות שאני עשיתי י'
נצח אקצוף מלגאול, כי רוח אשר לפני,

הסכימה עמו דעת השכינה כשיצטל תורה ושיצדו כיון
אפשר (שבת 19). עד שיכלו כל נשמות שבגוף.
ומצד אשית ונורו כל הנשמות העמידות להולד ומנסה לה
את הגאולה, דקרא בגאולה כתיב, מי לא לעולם ארצי ו
הגאולה, ולפי

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויאמר אל הקם
היו נבונים לשלשל ימים
הא תשגל אשה:
שמות יט טו
2. לך אמר להם שובו
לכם אל הליכם: וזה
הפ עמד עמדי ואדברה
אלך את כל המצוה
הדוקים והמשפטים
אשר תלמדו וישו
בארץ אשר אנכי
נתון להם לרשותה:
דברים ה כז-כ
3. ויאמר יי אל משה
ואמר זאת קחתי הפסח
כל בן נכר לא יאכל בו
שמות יט כג
4. ויאמר יי אל משה
פסל לך שני לוחות אבנים
כרשונים וכתבתי ב
הלחות את הדברים אשר
אמר לך הלחות ורשונים
אשר שברתי: שמות א א
5. ויאמר יי אל משה לך
אל הקם ודוקשם היום
ומחר ובכסו שמלתם:
שמות יט י
6. ותסע ללדת את
אחיז את בבל ויהי בבל
עריה צאן וקצן ויהי עבד
אמרי:
7. וידע אדם עת ד
אשתו ויהי ב ותקצר
אחז שמו שתי בן שתי
לי אלהים וירע אחז
תחת הבל ב ידו קח
בראשית ט ד
8. כי בה אמר יי בורא
השמיים הוא אלהים
אשר הארץ ונעשה אדם
בכנעה לא תהו בראה
לשם יצאצא אני יי ואין
עוד:
שמות יט כה
9. בעת ההיא שלח
בראדן בלאן בן
המלך שלח מלך בבל ספרים
ומכתה אל חזקוני בן
שמע בן חל חזקיה:
מלכים ב כז
10. ויאמר בנרדן אל
חזקיה שבו בלתי פס
החמור ואני ודעני נלכה
עיר בה נשתחווה ונשובה
אלהים:
11. בראשית כה א
ועבדת לו את
הארמה אתה ובניך
ועבדך ובהמתך וכל
לכן אדניך לתם ואכלו
והשפיעו שם את
אכלי המיד לתם על
שלחני וליצבא משה
עשר:
בנים:
שמואל ב ט י
12. ויחזק אסא את כל
הכסעו והיה בנות
אצורות בית יי ואת
אצורות בית המלך
ויהנם המלך
ועשלים המלך אבדו
אל בן חדר בן ספרן
בן חזיון חזק בן ארם
הישב בדמושק לאמר:
מלכים א טו
13. כי לא תעלם אבדו בן
ולא לצאח אקסוף בן רוח
מלכני יעקון ותשמות
אני בשתי:

ישעיהו נז טז

סב.

עין משפט
נר מצוה

פסוק א מִי פְטוּ מֶלֶךְ
אֶשְׁרֵה הַלֵּלָהּ וְ כִמְנוּ
עֲשִׂין מִחַ טוֹשֵׁעִי אֲדֹעִי
כִּימֹן אֶסְפֵּן וְ:
ב מִי פֶּיַע מַלְכוּת
מַלְכוּת הַלֵּלָהּ יֵב כִּמְנו
עֲשִׂין מִחַ טוֹשֵׁעִי חֲמִי כִי
רַעַו כִּסְפִּין וְ:
ג מִי שֶׁס
מֶלֶךְ אֶשְׁרֵה הֵלִי וְ
טוֹר
שֶׁסֶם שֶׁס וְטוֹשֵׁעִי אֲדֹעִי
כִּימֹן אֶסְפֵּן וְ:
ד מִי פְטוּ מֶלֶךְ
אֶשְׁרֵה הַלֵּלָהּ וְ כִמְנו
עֲשִׂין מִחַ טוֹשֵׁעִי אֲדֹעִי
כִּימֹן אֶסְפֵּן וְ:

גליון הש"ס

במ' קון ואחותו. עין
סנאדמין דף לח ע"ב
תד"ה ורדו וסוקטה דף ט
ע"ב רש"י ד"ה קון וצנ"ב
דף קנב ע"א וצמאס"א
תדושי אגרות סס: שם ר'
יוחנן אמר קיים ב'.
עין טורי אבן ר"ה דף
כח ע"א תד"ה אלימא:
שם מיתבי ולציבא. עין
טורי אבן תמונה דף כ ע"ב
ד"ה כאן כמשה ראשונה:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה וקבע וכו'
זמן לדבר עמהם:

תוספות ישנים

אין בן דוד בא עד שיכלו
הנשמות שצבגוף. תימה
דאמר' (שבת ק"ח)
לאחלמלא ישראל משמרים שתי
שבתות מיד נגאלין והלא
שיכלו כל נשמות
שצבגוף וי"ל שהיו יולדות
ששה [ששה] זכרם אחד
ויכלו הנשמות שצבגוף מיד:

תום' חד מקמאי

והוא דמקשינן בנמרא
 וביה לילפו ממש. ומא
 קשיא דהא ביה ילפי
 ממבוייטו של עולם וז
 תנקה בראם וכוור ונקב
 נמי קים מצות פריה
 ורביה. ה"ק כיון דרש
 אשכחן שהיו לו שני
 זכרים לילפי ממש ולא
 אפסר: **הא** דאמר
 אין ישיבה בחו"ל עולה
 לו ח"מ למי שדר בארץ
 אבל למי שלא דר בא"י
 נכון בשאר ארצות ודאי
 ישיבה בחו"ל עולה לו וכו'
 הראב"ד ז"ל

מוסף רש"י

[illegible]

ששברת. ולא אמר ליה
בצלחון כעס, שמע מינה
דליתא לילו עמו, והא לא
אז: אזי יאזר יא ושמך גוף
ולידים קודם, יעטוף, מעבד
ללא לעולם אריב, לאחר זמן

מדעתיה הוא דעבר. אע"ג דק"ו קאמר אין זה ק"ו גמור לאטו מפני שזו פעם אחד לבטל יבטל לעולם פרו יבטו אי נמי דוקא אז אמר לבטל משום עשרת הדברות: **דקבע** אהם זמן. וא"ת אדרבה משום דקבע להם זמן וידבר עמהם בודאי יום לפרוש יומא מעל הספק ויש לומר (י"ד) דהכא פ"י וקבע להם זמן (משה) שלשה ימים ולא היו צריכים לפרוש אלא יום אחד משום קרי אלא למשום ספק פליטה החקקו לפרוש שלשה ימים ק"ו אי שלא קבע לי זמן ויש ספק שמיחד הדבור בשעת תשמיש או ביום תשמיש:

דבתיב אמור להם. וא"ת ומנלן

אל אשה אני שמויחד
ולא קבע לי זמן על
נבימה דעתו לדעת
מזור להם שובו לכם
מזור עמדי שיבר את
רומה פסח שהוא
עשרה מצות אמרה
אכל בו התורה כולה
אחת כמה וכמה
המקום דכתיב אשר
ש אמר ליה הקב"ה
ברת הוסיף יום אחד
תיב וקדשתם היום
מחר לילו עמו אף
ואידנא נפק ליה ש"מ
גא והסכימה דעתו
א שכינה עד שבתא
ש אומרים שני זכרים
ר נקבה א"ר הונא
ב"ש דכתיב ותוסף
לבל הבל ואחותו קין
לי אלהים זרע אחר
בנן אודויי הוא דקא
מן אומב ב"ש אומרים
או נקבה אמר רבא
ה"ה שנא לא תהו
הא עבד לה שבת
היותו עובד כוכבים
לא קיים פריה ורביה
אמר לא קיים פריה
איתמר היו לו בנים

בני פריה ורביה נינהו. וא"ת דצפ"ד

מיתות (ספד' נע: וסס) משמע
דבני נח לא מפקדו אפריה ורביה וייל
דהכל לאו בני חיוב אפריה ורביה
קאמר אלל כלומר צביתם נקראם
על שסם דלאמרינן צסמוך:

דלאו בני נחלה נינהו. כלומר

[illegible]

זכאי

ואשר יאמר ויחזקו על שבתן (שבת 19). ישר. לכן חזק (כתובות 98). אף היום לילו עמו. ושמות נמות שנברא משם ימי בראשית העמידות להנמן גופים העמידים להבריות (לקמן) לנשות הערים היות תולדים (בבא גי). כי רוח מלפני יעטרן הרוחות שלפני שגומי להיות אף ומסיפיה לירשית מדרש, יעקוב כמו העשויים ללבו (ד.ם. וכו' לקמן 98). כי שגור, יעקוב הוא התלחלח, כמו העשויים ללבו, והשמות אף שגמי (בבא גי).